

[Axel Ivan Pedersen.]
 førere, som det kommer til udtryk i betænkningen, hvori der står:

„Der har i udvalget været enighed om, at der — som indstillet af straffelovrådet — i forbindelse med, at man gennem øget politiindsats hæver opdagelsesrisikoen, bør søges gennemført en ændring af sanktionssystemet over for spirituspåvirkede motorførere.“

Enigheden i udvalget er imidlertid opnået på grundlag af, at promilletilhængerne mener, at en sådan ændring i sanktionssystemet kun kan give det effektive resultat, såfremt politiindsatsen kan grundlægges på et objektivi kriterium, nemlig blodalkoholkoncentrationen, altså en promilleregulering.

I modsætning hertil siger flertallet:

„Det er flertallets opfattelse, at man ikke blot ved at opstille et nyt strafferetligt begreb kan bringe en retsregel indeholdende en bevisregel om en promillegrænse i overensstemmelse med de principper, som de førnævnte retsregler indeholder.“

Det vil på almindeligt, forståeligt sprog kort og godt sige, at alle retssager mod spirituspåvirkede bilister skal føres på grundlag af den frie bevisbedømmelse, og at selv retspraksis, som vi har kendt den, med som regel domfældelse, når promillen var over 1, skal falde væk med det resultat, at betænkeligheden ved at føre et motorkøretøj i spirituspåvirket tilstand vil formindskes yderligere, fordi disse retssager, hvis folketinget følger det knebne flertal, skal føres udelukkende på grundlag af subjektive kriterier, den kliniske prøve og vidneudsagnene, medmindre det da lykkes den pågældende at lemlæste eller dræbe en sagesløs person.

Hertil skal føjes, at det vil blive et uoverkommeligt arbejde for vore domstole at klare de retssager, der måtte opstå, og det vil blive uhyre kostbart for samfundet, men det betyder åbenbart ingenting, bare man ikke fortrædiger en spritbilist, som tilsidesætter sit ansvar. Jeg tror, justitsministeren må indrømme, at det kan give en betydelig forøget arbejdsbyrde for domstolene. Disse besværligheder kan imidlertid reduceres betydeligt ved gennemførelse af promillereglen på de 0,8, der, som ministeren selv siger, i realiteten vil ligge meget nær en lovfæstelse af en allerede eksisterende doms-

praksis, et faktum, som flertallet tager afstand fra — en omstændighed, der leder tanken hen på Jens Busk, der i sin tid sagde:

„Hvis det er fakta, så benægter A fakta.“

Når vi kommer til sanktionerne, hvis man i øvrigt i fremtiden kan risikere at blive dømt for spirituskørsel, så har hele udvalget været enig i at følge straffelovrådets betænkning med bødestraf mellem 0,8 og 1,2 promille. Nu er der bare det at sige, at sådanne sanktioner ikke er mulige, når der udelukkende skal lægges subjektive kriterier til grund ved domsafsigelsen eller ved domsforhandlingen. Man kan nemlig meget vel tænke sig, at en bilist slipper heldigt fra en kørsel med over 1,2 promille. Kan han dømmes, hvis lægen erklærer ham for ikke-påvirket? Det er jo før sket, ligesom nogle er blevet erklæret påvirket uden overhovedet at have alkohol i blodet. Svaret må vistnok blive benægtende.

Stillet over for dette dilemma har ministeren da også i udvalget bebudet nødvendigheden af at udstede et cirkulære til politiet og anklagemyndigheden om behandlingen af sager vedrørende spirituskørsel med særligt henblik på sanktionerne, og han har tilstillet udvalget et udkast, som jeg i udvalget anmodede om at måtte få optrykt i betænkningen, hvilket blev mig nægtet, angiveligt fordi det af dette udkast fremgår, at man trods alt må regne med en alkoholpromille for at kunne gennemføre de ændringer, man tilsigter i straffeforanstaltningerne. Jeg mener, man med denne nægtelse har villet unddrage folketinget at få klar besked.

Man kan i det hele taget let få den opfattelse, at nogle mener, at det at føre et motorkøretøj i spirituspåvirket tilstand er mindre farligt for andre mennesker end at undlade at respektere et stopskilt eller køre over for rødt, forseelser, der i begge tilfælde bliver straffet, selv om der ikke er sket uheld. Her er det netop risikomomentet, der bliver straffedelikt, det risikomoment, man åbenbart lader hånt om, når det drejer sig om spirituskørsel. Kommer vi ikke her til sagens egentlige kerne, nemlig spørgsmålet om, hvem der har størst krav på beskyttelse, den sagesløse befolkning eller de spirituspåvirkede motorførere, som tilsidesætter al viden om alkoholens farlighed i trafikken,